

at jeg var paa det rene med, at jeg var gaaet for vidt i denne Sag, og at jeg vilde foretage et Tilbageskridt. Paa ingen Maade! Jeg har ikke et Øjeblik haft den Tanke, at jeg ved Behandlingen af denne Sag var gaaet udover den Myndighed, der tilkommer mig, eller havde brugt denne Myndighed paa nogen urigtig Maade. Maa jeg i Parentes bemærke, at naar jeg i Formiddags paatalte, at det ærede Medlem havde, efter hvad han sagde, og efter hvad han gentog, klaget over, at Justitsministeriet i Almindelighed var langsomt, vilde det ærede Medlem nu i Aften forklare dette derhen, at han kun sigtede til, at Mellemrummet mellem 2 Skrivelser, en Skrivelse fra Sundhedskommissionen og Svaret derpaa, var kortere end det Mellemrum, der gik mellem den paagældende Bygherres Ansøgning til Justitsministeriet og Svaret til ham derpaa. Men at disse Mellemrum vare forskellige, og at det sidste var større, ligger simpelt hen deri, at indenfor det sidste Mellemrum, det mellem Ansøgningen og Ministeriets Svar derpaa, laa der jo Fremsendelse af Sagen fra Justitsministeriet til Bygningskommissionen og Sundhedskommissionen til Erklæring. Ganske simpelt gennem den Tid, som disse Kommissioner opholdt Sagen, blev Mellemrummet mellem Ansøgningen og Svaret derpaa betydelig større end i det førstnævnte Tilfælde, hvor det kun drejede sig om et Svar fra Justitsministeriet paa en Skrivelse fra Sundhedskommissionen.

Hvad nu Sagen i sig selv angaar, har jeg efter de Udtalelser, det ærede Medlem fremkom med, ment, at det vilde være rigtigt for mig baade at fremføre mine Grunde til denne Sags Afgørelse i Realiteten og mine Grunde for, at denne Afgørelse laa indenfor min Kompetence. Hvad det første angaar, synes det ærede Medlem jo at være ret paa det rene med, at Sagens Afgørelse i Realiteten i og for sig har været ret fornuftig og upaaklagelig, og at der ikke er noget at sige dertil. Men det ærede Medlem holdt sig jo til den anden Side af Sagen, nemlig til Paastanden om, at jeg skulde have manglet Kompetence til at afgøre Sagen paa den Maade som sket. Jeg har jo i Formiddags fremstillet min Opfattelse af dette Forhold, og det, jeg sagde i Formiddags navnlig med Hensyn til Loven af 12. Januar 1858, afkræftes jo paa ingen Maade af det ærede Medlems Udtalelser i Aften. Paa ingen Maade! Det ærede Medlem siger nu, at det er mærkeligt af mig, at jeg vil paaberaabe mig Loven af 12. Januar 1858,

for det ærede Medlem har i sin Udtalelse forleden Dag — siger han — anført alt, hvad der kunde tale til mit Forsvar og udtrykkeligt paaberaabt sig Loven af 1858. Ja, det er nu det ærede Medlems Opfattelse. Men naar jeg bliver angreben, foretrækker jeg det Forsvar, som jeg selv kan fremføre, fremfor det Forsvar, Angriberen vil unde mig. Og det er netop Sagen, at i det ærede Medlems Angreb forleden Dag citerede det ærede Medlem meget flinkt Loven af 12. Januar 1858, lige indtil han kom til det Punkt af Loven, som det i denne Forbindelse kommer an paa. Da holdt det ærede Medlem den Dag op med at citere, og derfor maatte jeg i Formiddags til at citere denne Del af Loven. Det er den, der bestemmer, at Politimynderhederne have den Pligt at overvåge Sundhedsvedtægternes nøje Overholdelse. Det er en Bestemmelse, som ikke kan indskrænkes eller tilsidesættes ved nogen som helst Bestemmelse, der maatte findes i en Sundhedsvedtægt. Det er en Bestemmelse, der ifølge Loven af 1858 staaer over alle Sundhedsvedtægter og over alle Bestemmelser i Sundhedsvedtægterne. Hvis jeg har Ret i min Forstaaelse af denne Bestemmelse i Loven af 1858, hvilket jeg er fuldt forvisset om, at jeg har, den Forstaaelse altsaa, at Justitsministeriet som øverste Politimyndighed har Ret til baade ex officio og efter Andragende fra de paagældende, der mene sig forurettede, at tilsidesætte de Afgørelser, som Sundhedskommissionen har truffet, og som ikke stemme med Sundhedsvedtægternes nøje Overholdelse, kan det ikke nytte, at det ærede Medlem vil paaberaabe sig, at der staaer det ene eller det andet i Københavns Sundhedsvedtægt. Og allermindst kan det nytte, at det ærede Medlem vil sige, at Politidirektøren sidder i Sundhedskommissionen som Justitsministeriets Repræsentant. Det gør han aldeles ikke, det foreligger der slet intet om, det er en ren Fiktion, en ren Paastand fra det ærede Medlems Side.

Jeg har altsaa stillet det i Spidsen, som jeg mener i disse Sundhedsspørgsmaal er det afgørende og noget, som aldrig før er blevet bestridt, uagtet Justitsministeriet i Tidens Løb mange Gange har omgjort Bestemmelser, tagne af Sundhedskommissioner og ogsaa af den i København, dette altsaa, at Justitsministeriet som den øverste Politimyndighed har denne Ret, som det her kommer an paa. Jeg har kun i sidste Led anført, at hvis man ikke mente at ville slaa sig til Taals med